Autor Guste Santini
Petak, 27 Prosinac 2002 22:37

«...tvrdim da je Europska unija neka nova Jugoslavija.» imeđu ostalog iznosi ugledni ekonomist iz Slovenije u svom zadnjem intervjuu u tjedniku Globus. Gospodina Mencingera nije potrebno na ovim stranicama posebno predstavljati jer je bio «gost» u više navrata. Njegove misli vrlo snažno opisuju stanje u tranzicijskim zemljama. Ovo ima posebnog značaja za slučaj Hrvatske. Nedavno je profesor Mencinger u Opatiji svojim istupima obilježio skup ekonomista. Ali vratimo se ngalascima iz spoemnutog intervjua.

«Uzmi ili ostavi» jasno definira odnos pregovaračke snage tranzicijske zemlje spram EU.

Tržišni fundamentalizam kao nametnuti sistem nerazvijenim zemljama putem kojeg su razvijeni preuzeli što su htjeli i sada im više nije potrebno «brzati». «Problem je tržišni fundamentalizam, odnosno vjera u «kraj povijesti», u kojem prevladava sistem zasnovan na profitu kao rješenju svih problema.»

«Proglem je što oni koji se zauzimaju za globalizaciju i slobodan protok roba istovremeno nisu oduševljeni slobodnim protokom rada i radne snage.- «Danas više ne bih tako oštro kritizirao samoupravljanje.»

Hrvatskoj ne treba jaka kuna. «....ja sam se u Sloveniji, i kao član Savjeta banke Slovenije i kao potpredsjednik Vlade, zauzimao za što slabiji tolar i klizni tečaj. Zato ne razumijem ni slične savjete stručnjaka MMF-a koji u državama kao što su Argentinia i Brazil zagovaraju drugačiju monetarnu politiku, iako se unaprijed može pretpostaviti da će obrana čvrste valute na kraju dovesti do sloma privrede. Kada tečaj klizi, onda male promjene nemaju gotovo nikakva psihološkog učinka na većinu ljudi. No kad se držite čvrstog tečaja – onda svaka promjena izaziva potrese.»

Hrvatska bi, po privrednim resursima i turizmu, mogla biti privredno mnogo snažnija od Slovenije.

Ovom nije potrebno dodatnog komentara. Čitaoci koji prate moje napise na ovim stranicama, ali i u tisku, mogu jasno uočiti iznenađujuće sličnosti mojih napisa sa intervjuom gospodina Mencingera. Ovim ne želim izjave gospodina Mencingera uzimati kao argumentaciju mojim stavovima jer ih i bez toga ima više nego dovoljno. Ovim želim reći da nije moguće voditi ekonomsku politiku a da se ne sagledaju mnogobrojni i multiplikativni učinci bilo koje mjere. «Olako obećana brzina» je Hrvatskoj donijela mnogo problema. Dovoljno je pročitati na ovim stranicma usporedbu Slovenije i Hrvatske pa da se uoči sva destruktivnost hrvatske ekonomske politike. Nama se naprosto stvari događaju i mi ne upravljamo s našom sudbinom. I opet je tu priča o koncepciji i strategiji razvoja. Opet treba naglasliti da je potrebna operativna politika zasnovana na primjerenim taktikama.

O svemu je pisano. Ostaje samo, dragi čitaoče, da promatraš kako se ništa ne događa a mi ustrajno tonemo. I to je to.